

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobkyně:

J. m. s. r. o.

IČO X

sídlem V. n., U. J.

zastoupena daňovým poradcem Mgr. Ing. Petrem Václavíkem

sídlem U Vlečky 35, 290 01 Poděbrady

proti

žalovanému:

Odvolací finanční ředitelství

sídlem Masarykova 427/37, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2014, č. j. X, a ze dne 24. 3. 2015, č. j. X,

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze (dále jen „soud“) dne 6. 2. 2015 (dále jen „žaloba ze dne 6. 2. 2015“) domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2014, č. j. X, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „finanční úřad“) ze dne 14. 5. 2014, č. j. X, jímž byl zamítnut návrh na obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím finančního úřadu ze dne 5. 6. 2013, č. j. X.
2. Žalobou doručenou soudu dne 27. 5. 2015 (dále jen „žaloba ze dne 27. 5. 2015“) se žalobkyně dále domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2015, č. j. X, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí finančního úřadu ze dne 14. 5. 2014, č. j. X, jímž byl zamítnut návrh na obnovu řízení ukončených pravomocnými rozhodnutími finančního úřadu ze dne 5. 6. 2013, č. j. X, č. j. X a č. j. X.
3. Žalobkyně v žalobě ze dne 6. 2. 2015 uvedla, že se společností A. C. P. s.r.o. (dále jen „společnost A.“) uzavřela v roce 2009 ústní formou smlouvu o dílo, ve které se tato společnost zavázala k čištění a opravě kolejových vozidel v majetku žalobkyně a úpravě přilehlých prostor. Při daňové kontrole, jejímž předmětem bylo mimo jiné daňové přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009, žalobkyně předložila jako důkaz svědčící v její prospěch faktury k provedeným pracím a fotodokumentaci, kterou si jako důkaz vyžádal správce daně provádějící daňovou kontrolu. Jiné dokumenty žalobkyně neměla k dispozici. Navrhovala proto výslech svědků, kteří byli pracím přítomni, a místní šetření, při kterém by se finanční úřad přesvědčil, jaké práce byly vykonány. Tyto důkazy byly finančním úřadem zamítnuty jako nadbytečné. Finanční úřad provedl ledabylé dožádání u Finančního úřadu pro hl. m. Prahu (dříve Finanční úřad pro Prahu 1), kdy byly vyžádány pouze konkrétní dokumenty, které finanční úřad považoval za nedostatečné k prokázání tvrzených skutečností o provedených pracích.
4. Žalobkyně neměla další důkazy k dispozici. Její hlavní činností je maloobchod s obratem přes 30 milionů Kč. Množství prvotních dokladů je ohromné, proto je možné skladovat pouze nejnutnější z nich, o kterých se domnívá, že dostatečně prokazují účetní případ. Nadto kontrola proběhla v roce 2013, ačkoli práce byly provedeny již v roce 2009. Po takovém časovém odstupu si žalobkyně již nepamatovala, že by k fakturám od společnosti A. mohly existovat i další dokumenty, které žalobkyně již neměla k dispozici.
5. Žalobkyně se dozvěděla o nedostatečném prokázání svých tvrzení až ze zprávy o daňové kontrole v roce 2013. Proto se dotázala společnosti A., zda nemá k rozporovaným transakcím další podklady. V říjnu roku 2013 jí tato společnost zaslala doklady (11 x předávací protokoly k fakturám, 3 x nabídku společnosti A. potvrzenou

objednatelem, tj. žalobkyní a 3 x poptávku objednatele, tj. žalobkyně). Tyto dokumenty byly předloženy finančnímu úřadu dne 8. 10. 2013.

6. Z důvodu opatrnosti podala žalobkyně také dne 26. 11. 2013 návrh na obnovu řízení mimo jiné ohledně rozhodnutí – dodatečnému platebnímu výměru na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009 ze dne 4. 2. 2013, č. j. X.
7. Podle žalobkyně splňují dokumenty předložené finančnímu úřadu náležitosti důkazů, na základě kterých může dojít k obnově řízení. Důkazy existovaly k datu provedení prací v roce 2009, tj. při rozhodování o daňové kontrole již existovaly. Představují nové skutečnosti, neboť pro žalobkyni se skutečně jednalo v danou chvíli o skutečnosti nové, o jejich existenci v době daňového řízení nevěděla. Nemohly být bez zavinění žalobkyně uplatněny v předchozím řízení. Žalobkyně se o jejich existenci dozvěděla až v okamžiku jejich zaslání společností A. v říjnu 2013. Důkazy představují podstatné doplnění tvrzení žalobkyně. Byla dodržena subjektivní lhůta, neboť důkazy žalobkyně obdržela v říjnu 2013 a návrh na obnovu řízení byl podán v následujícím měsíci.
8. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaným užitý odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2012, č. j. X, není přílehavý, a rozsudek ze dne 6. 12. 2006, č. j. X, naopak svědčí spíše v její prospěch. Žalovaný pochybuje o novosti dokumentů a tvrdí, že žalobkyni byly skutečnosti známy již v roce 2009, neboť je sama opatřila razítkem a podpisem. Znalost představuje subjektivní kategorii, proto je dle žalobkyně nepochybné, že kdyby o těchto skutečnostech věděla již v průběhu daňového řízení, zcela jistě by je předložila nebo alespoň navrhla jako důkaz. Žalovaný tvrdí, že žalobkyni nic nebránilo, aby dotaz na společnost A. vznesla již v průběhu daňové kontroly. Žalobkyně si ovšem v té době ještě nebyla vědoma existence těchto důkazů a nepředpokládala, že správce daně provede dožádání nevyhovujícím způsobem. Žalovaný spekuluje, že žalobkyně musela o existenci dokumentů vědět, proto nelze dovozovat, že je bez své viny nemohla uplatnit. Žalobkyně připouští, že rozhodnutí neuchovávat veškeré dokumenty je jejím rozhodnutím a nemůže jít k tíži finančního úřadu. Žalobkyně vždy zvažuje mezi omezenou kapacitou prostoru a dostatečnými důkazy pro účely daňového řízení. Je tedy pouze otázkou, zda žalobkyně nemohla použít důkazy bez své viny v předchozím řízení. Žalobkyně nemohla tyto důkazy použít dříve, než byly vyžádány od společnosti A., a to i z důvodu pochybení na straně finančního úřadu nedbalým provedením dožádání.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 6. 2. 2015 uvedl, že žalobní námitky jsou obdobné námitkám odvolacím, a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nad jeho rámec poukázal na § 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), dle kterého daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. I v případě bezvadného daňového dokladu lze požadovat prokázání výdaje i jinými důkazními prostředky (viz např. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2012, č. j. X). Dále žalovaný upozornil na § 92 odst. 2 daňového řádu, dle kterého správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Nicméně to neznamena, že by na správce daně přecházela povinnost vyhledávat důkazní prostředky na podporu tvrzení daňového subjektu. Daňové řízení není založeno na zásadě vyhledávací, jako je tomu v trestním právu. V daňovém řízení důkazní břemeno ohledně výše daně nese daňový subjekt, nikoli správce daně, proto primárně iniciativa vždy přísluší daňovému subjektu. K důvodům obnovy řízení odkázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2012, č. j. X. Námitky o nedbale provedeném dožádání nemají místo v žalobě proti rozhodnutí o odvolání ve věci nepovolení obnovy řízení. Takové námitky bylo možné uplatnit v případné žalobě ve věci samotného doměření daňové povinnosti. Závěrem navrhl žalobu zamítnout, vyslovil souhlas s rozhodnutím bez jednání a v případě, že nebude vyzván k dalším úkonům, uplatnil náhradu nákladů řízení v paušální částce 300 Kč jako náhradu výdajů na jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), za úkon písemného podání vyjádření k žalobě podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu a odkázal v této souvislosti na ustanovení § 36 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), které zajišťuje účastníkům řízení rovné postavení, a dále na nález Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. X.

10. Žalobkyně v replice (na vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 6. 2. 2015) uvedla, že důkazní břemeno daňového subjektu je omezeno pouze na prokázání tvrzených skutečností a následně přechází na správce daně (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2005, sp. zn. X, a ze dne 12. 2. 2008, sp. zn. X). Správce daně tak byl povinen opatřovat si důkazy k vyvrácení tvrzení žalobkyně. Dále zmínila tezi, že podmínky obnovy řízení se skládají ze subjektivní a objektivní stránky. Subjektivní stránka znamená, že ke dni rozhodování nebyly skutečnosti známy, objektivní stránka spočívá v tom, že ke dni rozhodování skutečnosti existovaly. Žalovaný však obě kategorie mísí dohromady, vyvozuje totiž, že tím, že skutečnosti existovaly, měla a mohla o nich žalobkyně vědět. Taková argumentace je však naprosto v rozporu s logikou věci a absolutně nereflektuje tyto dvě stránky. Jejich mísením pak žalovaný dává najevo, že institut obnovy řízení řádně nechápe. To lze vyčíst také z argumentace rozsudkem Nejvyššího správního ze dne 11. 7. 2012, sp. zn. X, kdy z výkladu „pro svoji později projevenou novost“ dovozuje nutnost absolutní nevědomosti o skutečnostech. Avšak u subjektivní kategorie není možné o absolutní nevědomosti o skutečnostech uvažovat, ta přichází v úvahu pouze u kategorie objektivní. Správce daně, vedený svou výše uvedenou důkazní povinností a zásadou zjišťovat důkazy jak v neprospěch, tak ale také ve prospěch žalobkyně, měl a mohl tyto důkazy získat od dožádaného subjektu. Bylo jen chybou správce daně, že tyto důkazy z důvodu nedbale provedeného dožádání

nezískal. Žalovaný uvádí, že argument o nedbale provedeném dožádání nemá v této žalobě místo. Avšak žalobkyně tímto svým argumentem nedokládá fakt o špatné práci správců daně, ale to, že špatně provedeným dožádáním nezískal správce daně důkazy, které svědčí ve prospěch žalobkyně a žalobkyně si je byla nucena opatřit sama, resp. že jí byly dožadovaným subjektem zaslány. Dále žalobkyně vyslovila nesouhlas s tím, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání.

11. Žalobkyně v žalobě ze dne 27. 5. 2015 uvedla identickou argumentaci jako v žalobě ze dne 6. 2. 2015.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 27. 5. 2015 uvedl zcela shodnou argumentaci jako k žalobě ze dne 6. 2. 2015. Nad její rámec se ve věci důkazního břemene při správě daní, kdy i při bezvadném daňovém dokladu lze požadovat prokázání výdaje i jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím, odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2012, č. j. X, a ze dne 1. 8. 2012, č. j. X. Žalovaný nepožádal o náhradu nákladů řízení.
13. Žalobkyně v replice na vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 25. 5. 2015 uvedla opět zcela shodnou argumentaci jako v replice na vyjádření k žalobě ze dne 6. 2. 2015. Pouze nad její rámec doplnila, že v celém řízení správce daně neprokázal nevěrohodnost či nedostatečnost žalobkyní předložených důkazů. O tom, že místní šetření bylo provedeno nedostatečným způsobem a o skutečnosti, že správce daně považuje důkazní prostředky za nedostatečné, se žalobkyně dozvěděla až v okamžiku předložení zprávy o daňové kontrole a při vydání dodatečných daňových výměrů. V případě, že by se žalobkyně o takových úvahách dozvěděla včas, při dodržení zákonného postupu prostého libovůle, měla by možnost formulovat uvedený obecný dotaz na společnost A. již v průběhu daňové kontroly a mohla by si takové důkazy opatřit v rámci řízení. To, že důkazy obstarávala namísto správce daně, tak nemůže jít k její tíži.
14. Soud konstatuje, že podstatou obou sporů je posouzení splnění důvodů pro povolení obnovy řízení, jehož předmětem je v případě řízení o žalobě ze dne 6. 2. 2015 vedeného pod sp. zn. X daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009 a v případě řízení o žalobě ze dne 27. 5. 2015 původně vedeného zdejším soudem pod sp. zn. X daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen, říjen a listopad 2009. V obou případech jde o spor mezi stejnými účastníky týkající se totožné problematiky a v podaných žalobách je po věcné i právní stránce argumentováno shodně. Usnesením ze dne 26. 5. 2016, č. j. X, proto soud tyto samostatné žaloby spojil ke společnému projednání.
15. Z předložených správních spisů zjistil soud následující skutečnosti: Za zdaňovací období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009 proběhla u žalobkyně kontrola daně z příjmů právnických osob, jejíž výsledky jsou zaznamenány ve zprávě o kontrole ze dne 31. 1. 2013, č. j. X. Na základě zjištění uvedených ve zprávě o daňové kontrole byl vydán dodatečný platební výměr ze dne 4. 2. 2013, č. j. X, kterým byla daňovému subjektu doměřena daň

z příjmů právnických osob vyšší o 805.800 Kč a současně podle § 251 odst. 1 písm. a) daňového řádu vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 161.160 Kč. Proti tomuto platebnímu výměru podala žalobkyně dne 7. 3. 2013 odvolání, doplněné dne 2. 4. 2013. Správce daně uznal některé argumenty žalobkyně za opodstatněné a odvolání částečně vyhověl rozhodnutím ze dne 5. 6. 2013, č. j. X, ve zbytku odvolání zamítl, neboť setrval na svém závěru, že daňový subjekt neunesl své důkazní břemeno a neprokázal, že náklady účtované dodavatelem společností A. v celkové výši 2.588.000 Kč byly uplatněny v souladu s §24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů. Proti rozhodnutí o odvolání podala dne 8. 10. 2014 žalobkyně (zastoupena novým zmocněncem) odvolání, které bylo správcem daně zamítnuto jako opožděně podané, a odvolací řízení bylo zastaveno rozhodnutím ze dne 14. 11. 2013, č. j. X. Na základě dalších zjištění uvedených ve zprávě o daňové kontrole byly vydány dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty ze dne 4. 2. 2013, č. j. X (zdaňovací období červenec 2009), č. j. X (zdaňovací období srpen 2009), č. j. X (zdaňovací období září 2009), č. j. X (zdaňovací období říjen 2009), č. j. X (zdaňovací období listopad 2009), a č. j. X (zdaňovací období prosinec 2009). Proti těmto platebním výměrům podala žalobkyně odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 10. 2013, č. j. X, odvolání zamítl a platební výměry č. j. X a č. j. X potvrdil. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 10. 2013. Žalobkyně podala dne 21. 10. 2013 návrh na obnovu řízení ve věci daňové povinnosti na dani z přidané hodnoty vyměřené platebními výměry č. j. X (zdaňovací období červenec 2009) a č. j. X (zdaňovací období září 2009). O obnově řízení bylo rozhodnuto rozhodnutím žalovaného č. j. X.

16. Rozhodnutími finančního úřadu ze dne 5. 6. 2013, č. j. X, č. j. X, č. j. X a č. j. X, bylo odvolání částečně vyhověno a dodatečné platební výměry č. j. X, č. j. X, č. j. X a č. j. X byly změněny. Finanční úřad setrval na názoru, že si žalobkyně v dotčených zdaňovacích obdobích uplatnila nárok na odpočet daně z přidané hodnoty ze zdanitelných plnění přijatých od společnosti A. v rozporu s § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, neboť v průběhu daňové kontroly nepředložila a ani nenavrhla důkazní prostředky svědčící o realizaci služeb uvedených na dokladu. Žalobkyně dle finančního úřadu neunesla své důkazní břemeno a neprokázala, že došlo k uskutečnění plnění dle předloženého dokladu, a že přijaté zdanitelné plnění bylo použito k ekonomické činnosti.
17. Dne 8. 10. 2013 podala žalobkyně odvolání proti rozhodnutím o odvolání č. j. X, č. j. X a č. j. X. Tato odvolání byla posouzena finančním úřadem jako pozdě podaná a bylo o nich rozhodnuto rozhodnutími č. j. X, č. j. X a č. j. X. Proti těmto rozhodnutím bylo dne 26. 11. 2013 opět podáno odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 3. 2014, č. j. X, byla odvolání zamítnuta a odvolací řízení zastavena. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 16. 4. 2014.
18. Žalobkyně podala dne 26. 11. 2013 k finančnímu úřadu návrh na obnovu řízení ve věci dodatečného vyměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009 stanoveného rozhodnutím ze dne 4. 2. 2013, č. j. X, které

nabylo právní moci dne 9. 7. 2013 (rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 6. 2013, č. j. X, kterým byla žalobkyni snížena dodatečně vyměřená daň z příjmů právnických osob na částku 778.400 Kč a současně snížena povinnost uhradit penále na částku 155.680 Kč), a dále ve věci daně z přidané hodnoty za období srpen 2009 stanovené rozhodnutím ze dne 4. 2. 2013, č. j. X, které bylo změněno rozhodnutím ze dne 5. 6. 2013, č. j. X, za říjen 2009 stanovené rozhodnutím ze dne 4. 2. 2013, č. j. X, které bylo změněno rozhodnutím ze dne 5. 6. 2013, č. j. X, a za listopad 2009 stanovené rozhodnutím ze dne 4. 2. 2013, č. j. X, které bylo změněno rozhodnutím ze dne 5. 6. 2013, č. j. X.

19. K návrhu na obnovu řízení žalobkyně připojila listiny, a to kopie 11 předávacích protokolů vystavených objednatelem, tj. žalobkyní ve dnech 30. 1. 2009, 27. 2. 2009, 31. 3. 2009, 30. 4. 2009, 24. 5. 2009, 30. 6. 2009, 31. 7. 2009, 31. 8. 2009, 30. 9. 2009, 31. 10. 2009 a 30. 11. 2009 k fakturám společnosti A., dále kopie tří nabídek společnosti A. (ze dne 2. 1. 2009, 31. 3. 2009, 22. 6. 2009) s poznámkou žalobkyně o souhlasu s nabídkou, kopie tří poptávek objednatele, tj. žalobkyně, ovšem bez podpisu či razítka žalobkyně i bez údaje o adresátovi), které „*již neměla k dispozici*“, poté je získala od společnosti A.. Jde o skutečnosti či důkazy, které existovaly v době rozhodování (existují totiž již od roku 2009), žalobkyně je neměla k dispozici v době rozhodování, neboť je získala až v září 2013, a prokazují žalobkyní tvrzené skutečnosti. Dále uvedla výhradu k daňové kontrole provedené v roce 2013. Finanční úřad pro hl. m. Prahu pochybil, neboť řádně neprovedl dožádání. Pochybil i finanční úřad, který nedal žalobkyni prostor k doplnění důkazních prostředků po sepsání protokolu ze dne 7. 12. 2012, č. j. X, a ihned po seznámení se stanoviskem finančního úřadu ze dne 31. 1. 2013, č. j. X, předložil i zprávu o daňové kontrole č. j. X, a proto žalovaný nemohl adekvátně reagovat. Žalobkyně rovněž napadla vedení důkazního řízení v rámci prováděné daňové kontroly, zejména pak hodnocení předložených důkazních prostředků finančním úřadem.
20. Finanční úřad řízení o návrhu na povolení obnovy řízení (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2006, č. j. X) rozdělil do dvou řízení vedených zvlášť pro daň z příjmů právnických osob a zvlášť pro daň z přidané hodnoty.
21. Rozhodnutím ze dne 14. 5. 2014, č. j. X, byl návrh na obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím finančního úřadu ze dne 5. 6. 2013, č. j. X (ve věci daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2009) zamítnut, neboť dle § 118 odst. 2 daňového řádu marně uplynula subjektivní lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení. Předložené důkazní prostředky jako nové skutečnosti musely být žalobkyni známy již v roce 2009, kdy se měla obchodní spolupráce žalobkyně se společností A. uskutečnit, neboť je sama vystavila (poptávku) či opatřila svým podpisem a razítkem (předávací protokoly, nabídky), což vyplývá i z její formulace, jak získala tyto důkazní prostředky dotazem na společnost A., když sama uvedla, že je *již* neměla k dispozici. Dle správce daně proto důkazní prostředky nesplňovaly podmínku dle ustanovení § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu.

22. Žalobkyně podala proti rozhodnutí odvolání, ve kterém namítla, že finančním úřadem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2012, č. j. X, není přílehlavý, neboť v tam řešeném případě šlo o prvotní doklady, nikoli podpůrnou důkazní dokumentaci, která je podstatou nyní řešeného sporu. Žalobkyně má omezenou kapacitu prostoru, ve kterém může skladovat dokumenty. Odstranila proto všechny dokumenty, o nichž se domnívala, že nejsou nutné k prokázání skutečností, a zároveň nemá zákonnou povinnost je uchovávat. Ponechala si proto jen daňový doklad – fakturu, neboť ji považovala spolu s doklady o zaplacení za dostatečný důkaz. Vzhledem k tomu, že mezi dokončením prací a daňovou kontrolou proběhl dlouhý časový úsek, žalobkyně si již nepamatovala, že k přijatým fakturám existovaly ještě nějaké jiné doklady. To, že fotografie z oprav vozů nejsou dostatečným důkazem, zjistila až ze zprávy o daňové kontrole. Až po skončení celého řízení v září 2013 žalobkyně kontaktovala společnost A. s dotazem, zda nemá nějaké další podklady. Na základě toho obdržela předmětné listiny. Z toho žalobkyně dovodila, že nemohla tyto důkazy bez své viny uplatnit v dřívějším řízení, neboť je měla k dispozici společnost A., a toho si žalobkyně nemohla být vědom. Kdyby finanční úřad provedl dožádání řádně, mohly být přiložené listiny použity v předchozím řízení.
23. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 8. 12. 2014, č. j. X, odvolání zamítl a rozhodnutí finančního úřadu ze dne 14. 5. 2014, č. j. X, ve věci daně z příjmů právnických osob, potvrdil. V odůvodnění uvedl, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2006, č. j. X, pro nové skutečnosti či důkazy se obnovuje řízení pouze za předpokladu, že vyšly najevo po právní moci rozhodnutí a že je účastník v původním řízení vůbec neznal nebo je bez své viny nemohl uplatnit. Žalobkyni sice nebyla právním předpisem explicitně dána povinnost uchovávat předávací protokoly, nabídky a poptávky, i přesto však byla dle § 92 daňového řádu povinna prokázat všechny skutečnosti, které je povinna uvádět v daňových tvrzeních a dalších podáních, a odkázal v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. X. Ať již tedy šlo o doklady, k jejichž archivaci byla povinna, nebo o jiné doklady, jež mohly prokázat, zda se určitá transakce uskutečnila, sama žalobkyně se rozhodla je neuchovávat, čímž zavinila nemožnost jejich uplatnění v průběhu daňové kontroly. Skutečnost, že žalobkyně na existenci přiložených listin zapomněla, nemůže být přičítána k tíži správci daně. O každé z přiložených listin musela žalobkyně vědět již ode dne jejího vyhotovení či potvrzení v letech 2008 a 2009. Z toho vyplývá, že ke dni 26. 11. 2013 nebyla dodržena šestiměsíční subjektivní lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení dle § 118 odst. 2 daňového řádu.
24. Rozhodnutím ze dne 14. 5. 2014, č. j. X, byl zamítnut návrh na obnovu řízení ukončených pravomocnými rozhodnutími finančního úřadu č. j. X, č. j. X a č. j. X (ve věci daně z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen - říjen 2009) s odůvodněním, že nebyla dodržena lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení dle § 118 odst. 2 daňového řádu, a rovněž, že nejsou splněny ani důvody pro nařízení obnovy řízení, neboť listiny

nejsou novou skutečností, byly dříve žalobkyni známy, byly (jak sama žalobkyně tvrdí) získány po dotazu u společnosti A., neboť je žalobkyně již neměla k dispozici. Listiny tedy nelze považovat za nové důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Nelze je tedy považovat za nové důkazní prostředky, které vyšly najevo až v roce 2013, kdy žalobkyně o obnovení řízení požádala. Jde zcela zjevně o skutečnosti, které byly žalobkyni známy již v roce 2009.

25. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které bylo odůvodněno zcela shodně jako odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí povolení obnovy řízení ve věci daně z příjmů právnických osob.
26. Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 3. 2015, č. j. X, odvolání zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí ve věci zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení ve věci „daně z přidané hodnoty“ s odůvodněním, že nebyla dodržena subjektivní lhůta pro podání návrhu na povolení obnovy řízení dle § 118 odst. 2 daňového řádu, neboť písemnosti žalobkyní vyhotovené již v roce 2009 jí musely být známy i v době původního daňového řízení. Neshledal ani důvody pro nařízení obnovy řízení, neboť listiny musely být známy žalobkyni již v roce 2009. K argumentu žalobkyně, že dle § 117 daňového řádu nezáleží na tom, zda o přiložených listinách věděla, ale na tom, zda je mohla či nemohla bez své viny uplatnit, uvedl, že pokud žalobkyně neuplatnila důkazy, o nichž věděla, pak nelze dovozovat, že je nemohla uplatnit bez své viny. Žalobkyni nic nebránilo zaslat dotaz společnosti A. již během daňové kontroly, případně tyto důkazy alespoň označit a umožnit tak správci daně, aby je od třetí osoby vyžádal sám. Pokud žalobkyně těchto svých možností nevyužila, je nepochybné, že nemožnost uplatnění přiložených listin v rámci dokazování v předchozím řízení sama zavinila. K námitce, že žalobkyně nebyla povinna uchovávat předávací protokoly, nabídky a poptávky, uvedl, že přesto však byla žalobkyně povinna podle § 92 daňového řádu prokázat všechny skutečnosti, které je povinna uvádět v daňových tvrzeních a dalších podáních, a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. X. Ať již tedy šlo o doklady, k jejichž archivaci byla žalobkyně povinna, nebo o jiné doklady, jež mohly prokázat, zda se určitá transakce uskutečnila, sama žalobkyně se rozhodla je neuchovávat, čímž zavinila nemožnost jejich uplatnění v průběhu daňové kontroly. Skutečnost, že žalobkyně na existenci přiložených listin zapomněla, nemůže být přičítána k tíži správce daně. Z uvedeného je zřejmé, že závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2012, č. j. X, lze uplatnit i v tomto případě.
27. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2008, č. j. X, je nutným předpokladem (nikoli však dostatečným) pro obnovu řízení kumulativní splnění podmínek: vyjití najevo nových skutečností nebo nových důkazů, nemožnost uplatnění těchto skutečností či důkazů již dříve v řízení bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně a podstatný vliv uvedených skutečností nebo důkazů na rozhodnutí. Žalovaný měl za to, že není splněna první podmínka, což automaticky vylučuje splnění

i následujících podmínkách. V takovém případě nelze přistoupit ani k časovému testu a zkoumat, zda byla dodržena lhůta daná ustanovením § 118 odst. 2 daňového řádu. Dále žalovaný uvedl, že o každé z přiložených listin musela žalobkyně vědět již ode dne jejího vyhotovení či potvrzení v letech 2008 a 2009, i když na to později dle svého tvrzení zapomněla a vzpomněla si až v září 2013. Z toho vyplývá, že ke dni 26. 11. 2013 (podání návrhu na obnovu řízení) nebyla dodržena šestiměsíční subjektivní lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení dle § 118 odst. 2 daňového řádu.

28. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2014, č. j. X, (ve věci daně z příjmů právnických osob) bylo doručeno prostřednictvím datové schránky zástupci žalobkyně dne 8. 12. 2014. Žaloba byla doručena soudu dne 6. 2. 2015. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná (srov. ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2015, č. j. X, (ve věci daně z přidané hodnoty) bylo doručeno prostřednictvím datové schránky zástupci žalobkyně dne 24. 3. 2015. Žaloba byla doručena soudu dne 27. 5. 2015, přičemž poštovní zásilka byla podána k přepravě dne 25. 5. 2015. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná (srov. ustanovení § 72 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 40 odst. 3 a 4 s. ř. s.).
29. Žalobkyně na výzvu soudu sdělila, že nesouhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, žalovaný se na výzvu soudu k tomuto postupu v poskytnuté lhůtě nevyjádřil, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí.
30. Při jednání před soudem setrvali účastníci na svých dosavadních stanoviscích. Zástupce žalobkyně zopakoval žalobní výhrady a konstatoval, že v dané věci důkazy připojené k návrhu na obnovu řízení splňovaly podmínky k povolení obnovy řízení. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu a shrnula, že žalovaný nerozporoval, že žalobkyně byla povinna předmětné listiny uchovávat, ale v situaci, kdy se rozhodla listiny zničit, bylo na ní, jak unese důkazní břemeno. Paušální náhradu nákladů řízení oproti vyjádření k žalobě již nepožadovala.
31. Soud přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud nezjistil vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.
32. Žalobami napadená rozhodnutí se vztahovala pouze k řešení otázky, zda byly splněny podmínky pro povolení obnovy řízení. Podstatou sporu je tak interpretace důvodů pro povolení obnovy řízení.
33. Soud uvádí, že současná právní úprava obnovy řízení je v podstatě totožná s právní úpravou obnovy řízení, jak byla koncipována v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů. Pro posouzení obnovy řízení podle daňového řádu jsou proto v zásadě použitelné i právní názory správních soudů

vztahující se k těmž, jež byly již vysloveny v případech, na něž dopadal zákon o správě daní a poplatků (§ 54 a násl.).

34. Obnova řízení je mimořádný opravný prostředek, jehož cílem je umožnit ve věci nově rozhodnout, jestliže v původním řízení nebyly uspokojivě zjištěny potřebné skutkové okolnosti, přičemž se zasahuje do pravomocného rozhodnutí. Situace, kdy obnova řízení může být nařízena nebo povolena, proto musí být skutečně mimořádná, a závažnost okolností, pro které má být řízení obnoveno, musí převážet nad zásadou právní jistoty. Obnova řízení neslouží k nápravě vad řízení či nezákonnosti daňového rozhodnutí a nezpochybňuje, že správce daně vycházel v okamžiku vydání rozhodnutí z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Umožňuje pouze to, aby proběhlo nové řízení, ve kterém budou zohledněny skutečnosti, důkazy a jiné okolnosti, které vyšly dodatečně najevo a které zpochybnily dosud zjištěný skutkový stav (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2014, č. j. X). Žalobkyně se domáhala obnovy řízení z důvodu upraveného v § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, dle kterého *se řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí*.
35. Dle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu je možné obnovit řízení v případě zjištění nových podstatných skutečností, u kterých lze důvodně předpokládat, že by bylo rozhodnuto jinak, kdyby správce daně měl k dispozici informace, které se dozvěděl až později a nemohl se je dozvědět dříve. Důvody, pro které lze řízení obnovit, tak spočívají ve zjištění skutečností, které mají zásadní vliv na vydání rozhodnutí. Smyslem obnovy řízení je zohlednit skutečnosti významné pro správné zjištění skutkového stavu, které vyšly najevo až dodatečně po vydání rozhodnutí, avšak v době správního řízení již existovaly. K podmínkám pro obnovu řízení se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 1. 2008, č. j. X: „...[je] nezbytné kumulativní naplnění tří základních podmínek. Jednak je to fakt, že vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, dále to, že tyto skutečnosti či důkazy nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve, a poslední podmínkou je, aby nové skutečnosti či důkazy mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, kterým bylo ukončeno řízení, o jehož obnovu jde.“. Pro povolení obnovy řízení musí být tedy kumulativně splněny všechny podmínky.
36. Soud se nejprve vyjádří k pojmu „nová, tedy dříve neznámá, skutečnost či důkaz“. Pojem nové skutečnosti je třeba chápat tak, že může jít jen o skutečnosti v době rozhodování již existující, které nově vyšly najevo a v době rozhodování i přes svoji existenci nebyly známy poplatníkovi, ani správci daně, a proto nemohly být žádným způsobem využity. I proto, že obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, jehož důsledkem je zásah do pravomocného správního rozhodnutí, tedy zásah do právních poměrů, které již byly autoritativně správním rozhodnutím stanoveny, je třeba pojem nové skutečnosti chápat v objektivním smyslu, tedy jako skutečnosti, které účastník daňového řízení skutečně znát nemohl a nemohl je v původním řízení uplatnit.

Za takové skutečnosti jsou považovány např. situace, kdy listina nebo jiná věc potřebná k provedení důkazu byla nedostupná, nebo případy, kdy důležitý svědek nebyl dosažitelný nebo dodatečně vypověděl o důležitých okolnostech, ačkoliv v původním řízení odepřel výpověď (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. X; ze dne 31. 1. 2011, č. j. X či rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 2. 2015, č. j. X).

37. Žalobkyně jako nové důkazy pro věc relevantní předložila kopie 11 předávacích protokolů jí vystavených ve dnech 30. 1. 2009, 27. 2. 2009, 31. 3. 2009, 30. 4. 2009, 24. 5. 2009, 30. 6. 2009, 31. 7. 2009, 31. 8. 2009, 30. 9. 2009, 31. 10. 2009 a 30. 11. 2009 k fakturám společnosti A.; dále kopie tří nabídek společnosti A. (ze dne 2. 1. 2009, 31. 3. 2009, 22. 6. 2009) s poznámkou žalobkyně o souhlasu s nabídkou a kopie tří poptávek objednatele, tj. žalobkyně, ovšem bez podpisu či razítka žalobkyně i údaje o adresátovi. Žalobkyně tyto listiny vyhotovila, popř. je podepsala již v roce 2009. Sama žalobkyně uvádí, že je v době původního řízení „již *neměla k dispozici*“ a získala je až v říjnu 2013 od společnosti A.. Dále uvádí, že bylo jejím rozhodnutím neuchovávat veškeré dokumenty z důvodu omezené kapacity prostoru k jejich skladování. Připouští tedy absenci těchto listin ve sféře své dispozice v průběhu původního řízení. Jak je již vyloženo výše, je třeba pojem „nové, tedy dříve neznámé skutečnosti či důkazy“ chápat v objektivním smyslu, tedy jako skutečnosti, které účastník správního řízení skutečně znát nemohl a nemohl je v původním řízení uplatnit. Žalobkyně zcela určitě jí vyhotovené či jí podepsané listiny mohla mít ve své dispozici a v původním řízení je předložit. Argumentace žalobkyně o znalosti jako subjektivní kategorii je tak zcela mylná. Lze tak shrnout, že žalobkyní předložené listiny, resp. jejich prosté kopie, nejsou „novými skutečnostmi či novými důkazy“.
38. V této souvislosti soud upozorňuje, že není splněna ani podmínka nemožnosti předložení předmětných důkazů v původním řízení bez zavinění žalobkyně. Vždyť sama žalobkyně konstatuje, že předmětné listiny v roce 2009 vyhotovila či je podepsala a pouze z důvodu omezené kapacity prostoru je nearchivovala. Její zavinění má soud za zcela evidentní (srov. shodně např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2003, č. j. X, ze dne 18. 12. 2003, č. j. X, ze dne 11. 7. 2012, č. j. X, či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2005, č. j. X).
39. Soud podotýká, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2012, č. j. X, je pro nyní souzený případ zcela přílehlavý, neboť žalobkyní tvrzená odlišnost spočívající v povinnosti zajištění ochrany prvotních dokladů podle zákona o účetnictví oproti žalobkyninu neuchování pouze podpůrné dokumentace se zcela míjí s podstatou tam řešeného skutkově obdobného případu, protože existence zavinění není vázána na povinnost určité dokumenty uchovávat či povinnost je mít ve své dispozici, srov. zejména bod 26 zmíněného rozsudku.
40. Lze tak shrnout, že správní orgány v základu posoudily nesplnění podmínek pro obnovu řízení správně, neboť žalobkyní předložené listiny nejsou novým důkazem

a nadto není splněna ani podmínka absence zavinění žalobkyně pro nemožnost jejich předložení v původním řízení. Správními orgány učiněný závěr o marném uplynutí šestiměsíční subjektivní lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení je tak již nadbytečný.

41. Soud neshledal v napadených rozhodnutích vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žaloby důvodnými, a proto je dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. prosince 2017

JUDr. Věra Šimůnková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.